

351.08/4) 336
RVM

163679
5-0-65

MINISTERIE VAN BUITENLANDSE ZAKEN

PLEIN 23 - 's-GRAVENHAGE

TER KENNISNEMING
MINISTERRAAD

20 AUG. 1965 / 7°

Ter kennisgeving

A
MP
M
Arch

Zijner Excellentie
de Minister-President,
Voorzitter van de
Raad van Ministers
te
's-Gravenhage

Directie/~~Afdeling~~ Integratie Europa

Datum: 4 augustus 1965

Onderwerp: Vergadering Raad van Ministers
EEG en EGA, dd 28, 29 en 30 juni 1965

Kenmerk: DIE-123557

TER INFORMATIE

Ik heb de eer U hiernevens ter informatie van de Ministerraad te doen toekomen een verslag van de vergadering van de Raden van Ministers van de Europese Economische Gemeenschap en van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie, welke van 28 tot en met 30 juni jl. te Brussel werd gehouden.

Spoedshalve is een exemplaar van dit verslag rechtstreeks aan de leden van Uw Raad toegezonden.

DE STAATSSECRETARIS VAN BUITENLANDSE ZAKEN,

[Handwritten signature]

VERZOEKE BIJ BEANTWOORDING DATUM, KENMERK EN ONDERWERP TE VERMELDEN

G.N.V.-BRUSSEL

BIJEEENKOMST RADEN VAN MINISTERS
(172e E.E.G. - 102e EURATOM)
GEHOUDEN OP 28, 29 EN 30 JUNI
1965.

III.2. Financieringsvoorstellen (dok. R/705/65).

Aangezien geen inleidende beschouwingen werden gehouden ging de voorzitter meteen over tot behandeling van het rapport van het Comité van Permanente Vertegenwoordigers.

A. Verslag over de landbouwfinanciering.

Hierover werden geen opmerkingen meer gemaakt.

B. Commissie-voorstellen.

I. Algemene beschouwingen.

Minister Fanfani verklaarde dat de integratie zich niet per sector moet ontwikkelen en dat de Commissie haar voorstellen daarom in een ruimer kader had geplaatst. Dit betekent een garantie voor een evenwichtige economische ontwikkeling en tevens voor een financieel evenwicht. Voor Italië is het essentieel dat de modaliteiten zowel voor de overgangperiode als voor de eindfase worden vastgesteld, inclusief de toekenning van eigen inkomsten en de daarmee samenhangende uitbreiding van de bevoegdheden van het Europees Parlement. Het was wel duidelijk dat men het hierover niet vóór 30 juni eens zou worden, doch de vertraging veroorzaakt geen praktische problemen. Indien men toch voor het komende jaar een regeling wil dan kan men voorlopig een "wachtverordening" vaststellen. Men zou een tijdrooster moeten afspreken voor de beslissingen die in de verschillende sectoren (landbouw, financiering, douane-unie, handelspolitiek, parlementaire bevoegdheden) dienen te worden genomen.

Minister Luns verklaarde de heer Fanfani met grote belangstelling te hebben aangehoord. Hij kon zich in grote lijnen met de ideeën van de heer Fanfani verenigen, zij het dat precisering nodig zijn.

Staatssecretaris Lahr meende dat allen min of meer de noodzaak van een ruimer kader inzagen. Dit geldt in elk geval voor Duitsland, waarvoor de Commissie-voorstellen een eenheid vormen. Men moet tevens denken aan belastingharmonisatie en handelspolitiek.

De Duitse delegatie achtte niet strikt nodig 30 juni als beslissingsdatum aan te houden doch zij was ook bereid een kortdurende overgangsregeling te treffen.

Minister Couve de Murville zette het Franse standpunt nog eens uiteen. De zaak is zeer eenvoudig: op 14 januari 1962 is men het eens geworden over een financieel reglement waarin bepaald is dat men vóór 30 juni 1965 een regeling zal treffen voor de rest van de overgangsperiode. Daaraan zijn geen voorwaarden verbonden; wil men toch voorwaarden stellen en zelfs zo ver gaan dat men ten behoeve van de parlementaire bevoegdheden het Verdrag wil wijzigen, dan gaat men de verkeerde kant op.

Minister Luns wees hier tegenover op de verplichting welke de Raad op zich heeft genomen inzake de uitbreiding van de budgettaire bevoegdheden van het Europees Parlement op 23 december 1963.

Minister Ferrari-Agradi stelde zich achter Minister Luns. Hij verklaarde opnieuw dat de financiële regeling moet worden herzien in het licht van de ervaringen; het Italiaanse import-volume is thans veel groter dan in 1962. Toen reeds heeft de heer Cattani reserves gemaakt voor de komende periode (zie dok. R/78/62 (MC/PV/R 1) Uitt. 5, blz. 49).

Professor Hallstein betoogde dat aan de uitvoering van Verordening 25 door de Commissie geen andere voorwaarden zijn vastgeknoopt dan die welke uit het Verdrag voortvloeien. Hij wees op art. 2 van Verordening 25, waarin ook wordt gesproken over "andere inkomsten"; hiermee zijn de opbrengsten der invoerrechten bedoeld, welke ook zijn genoemd in art. 201 van het Verdrag. Bovendien is de Commissie door de Raad op 15 december 1964 uitgenodigd om tevens voorstellen voor de definitieve periode in te dienen. Wat de uitbreiding van de parlementaire bevoegdheden betreft wees president Hallstein op art. 236 van het Verdrag; daarin is de mogelijkheid van verdragswijziging voorzien en deze doet zich voor als de ontwikkeling van de Gemeenschap haar nodig maakt. Ook de heer Hallstein herinnerde aan het Raadsbesluit van 23 december 1963.

II. Financiering van het landbouwbeleid.

1. Overgang naar de gemeenschappelijke markt.

a) Voltooiing marktordeningen.

De voorzitter herinnerde aan de voornaamste marktordeningen welke nog tot stand moeten komen, nl. groenten en fruit, oliën en vetten, suiker en tabak, alsmede aan de gemeenschappelijke

prijzen welke zouden moeten worden vastgesteld voor melk, rundvlees, rijst en suiker.

Staatssecretaris Hüttebräucker meende dat tegelijk met een marktordening voor tabak ook een regeling voor hop zal moeten worden getroffen.

Minister Fanfani was van mening dat men eerst over algemene problemen overeenstemming zou moeten bereiken voordat men tot een gedetailleerd onderzoek zou moeten overgaan. Italië wil constructief medewerken doch een onderzoek zal moeten plaatsvinden.

Minister Couve de Murville verklaarde opnieuw dat men, vooral wat de parlementaire bevoegdheden betreft, bezig is nieuwe voorwaarden te stellen. Men kan zich voorts niet beroepen op het feit dat het door de Commissie uitgebrachte rapport onvolledig is; reeds in december j.l. heeft men rekening gehouden met de opgedane ervaringen en op grond daarvan aan Italië een plafond toegekend.

Staatssecretaris Lahr zette uiteen dat de douane-unie in elk geval op 1 juli 1967 zal moeten ingaan. Anders zou het effect van de tot nu toe plaatsgevonden hebbende versnellingen weer ongedaan worden gemaakt terwijl men bovendien in de Kennedy-ronde in moeilijkheden zou komen. Dit is voor Duitsland verbonden met een versnelling van de landbouwmarkt.

Ambassadeur Venturini stelde daar tegenover dat Italië geen douane-unie kan aanvaarden zonder gemeenschappelijke landbouwprijzen.

Minister Luns verklaarde dat Nederland bereid is de douane-unie per 1 juli 1967 te aanvaarden mits in het perspectief van het slagen van de Kennedy-ronde.

Minister Pisani was van mening dat het moeilijk zou zijn tot een bevredigende situatie in de landbouw te komen indien het beleid deels communautair, deels nationaal zou zijn. Frankrijk zou dan ook voorstellen doen voor een tijdsschema (dok. T/316/65) om vóór 1967 voor de essentiële producten tot een gemeenschappelijke landbouwmarkt te komen. De Franse delegatie staat open voor een totstandkoming van de douane-unie.

De voorzitter, daarin gesteund door Minister Biesheuvel, stelde voor het tijdsschema op 30 juni in de Raad van landbouwministers te doen bespreken. Aldus werd besloten.

Minister Héger wees er nog op dat voor het bereiken van een gemeenschappelijke markt ook een gemeenschappelijk concurrentiebeleid nodig zal zijn. Alleen de vaststelling van gemeenschappelijke prijzen betekent nog geen gemeenschappelijke markt.

b) Overgang naar het eindstadium.

Staatssecretaris Lahr verklaarde dat de gemeenschappelijke markt een eenheid vormt en pas bereikt wordt op 1 januari 1970. Toch moet getracht worden per 1 juli 1967 een zo groot mogelijke voortgang te maken.

Minister Luns meende dat geen gemeenschappelijke markt denkbaar is zonder gemeenschappelijke middelen voor de Gemeenschap. Hij herhaalde de Nederlandse reserve ten aanzien van een splitsing tussen het stadium van gemeenschappelijke prijzen en het stadium van de gemeenschappelijke markt.

Staatssecretaris Lahr verduidelijkte naar aanleiding van een vraag van de voorzitter, dat men ook bij de douane-unie tussen twee fases moet onderscheiden, nl. het stadium van het totstandkomen van de douane-unie en het stadium van de afdracht der invoerrechten. Tussen de totstandkoming der douane-unie en de afdracht zou voor de invoerrechten een verrekening moeten plaatsvinden.

Minister Héger verklaarde dat België voor kwesties die in de toekomst financiële consequenties met zich meebrengen thans geen beslissing kan nemen. Hij zou pas in het definitieve stadium 6/6 willen financieren.

Minister Werner wilde per 1 juli 1967 zowel de 6/6-financiering als de douane-unie doen ingaan, terwijl dan het definitieve stadium uiterlijk 1 januari 1970 zou intreden.

Minister Ferrari-Aggradi wees opnieuw op het gebrek in financieel evenwicht, ditmaal aan de hand van een Commissie-raming voor de netto-importen in 1969/70 volgens welke raming Italië in dat jaar 40,90% van de landbouwimporten in de E.E.G. voor zijn rekening zou nemen en Frankrijk slechts 13,64%. Italië is thans gedwongen om voor hoge bedragen te importeren terwijl het bovendien grote sommen aan de Gemeenschap moet afdragen.

Naar aanleiding van een verklaring van Professor Hallstein dat in feite geen onderscheid bestaat tussen heffingen en invoerrechten merkte Minister Pisani op dat er in het geheel geen overeenkomst was tussen deze beiden.

Staatssecretaris Lahr was het daarentegen met de heer Hallstein eens. Hij wilde overigens over de afdracht alleen principe-beslissingen nemen.

2. Vraagstukken in verband met overgangperiode.

a) Uitgaven Landbouwfonds.

i) Datum 6/6-financiering.

De Belgische delegatie handhaafde haar reserve inzake het ogenblik van 6/6-financiering. Het Belgische standpunt zou kunnen worden verduidelijkt als een beslissing zou zijn genomen over het tijdschema en in het bijzonder over de totstandkoming van een gemeenschappelijke suikerprijs.

Ambassadeur Verturini gaf een uiteenzetting van het Italiaanse standstill-voorstel. Italië is bereid te streven naar een algemene 6/6-financiering per 1 juli 1967 maar dan moeten vóór 30 juni 1966 zowel de marktordeningen als de prijzen zijn vastgesteld; anders wordt de standstill gehandhaafd.

Staatssecretaris Grund wilde, voor het geval het beoogde doel niet per 1 juli 1967 zou zijn bereikt, aan een meer geleidelijke financiering vasthouden.

Op voorstel van de voorzitter werd ook dit punt naar landbouwministers verwezen.

B.II.

2.a) ii Overgang naar volledige Gemeenschapsverantwoordelijkheid.

Nederland, Luxemburg en Frankrijk waren voorstander van een regelmatige toeneming van Gemeenschapsverantwoordelijkheid (4/6 in 1965/66 en 5/6 in 1966/67) voor de in aanmerking komende uitgaven met betrekking tot de landbouwprodukten onder gemeenschappelijke marktorganisaties.

Italië bleef erbij, dat de 3/6 gemeenschapsverantwoordelijkheid van 1964/65 vooreerst moest worden gehandhaafd, terwijl de Raad zou moeten voortgaan het eens te worden over de drie marktorganisaties voor groenten/fruit, oliën/vetten en suiker en over de gemeenschappelijke prijzen. Voor 1 juli 1966 kon dan bij afzonderlijk Raadsbesluit de overgang naar 6/6 verantwoordelijkheid worden geregeld.

Minister Heger (België) meende, dat wellicht enige zekerheid verschaft kon worden voor het binnenkort tot stand komen van de ontbrekende marktorganisaties en gemeenschappelijke prijzen, door het aanvaarden van een werkprogramma. Dan nog bleef het risico bestaan, dat voor bepaalde essentiële produkten op 1 juli 1967 geen marktorganisatie c.q. gemeenschapsprijs ingevoerd zou zijn.

Tegelijk met de gemeenschapsprijzen zouden nationale steunmaatregelen afgeschaft moeten zijn. Onder dit achtte hij de 6/6 gemeenschapsverantwoordelijkheid niet gerechtvaardigd. Deze zou dan verschoven moeten worden.

Voorzitter Couve vroeg zich af of de lagere contributie plafonds voor Italië en België van 15/12/1964 niet reeds waren aanvaard om aan de zorgen van beide delegaties tegemoet te komen. Konden zij nu eisen dubbel tegemoet gekomen te worden?

2.b) Bijdragen van de Lid-Statens.

Italië ging geheel akkoord met het Commissievoorstel voor 1965-1967. Toen de Franse woordvoerder vroeg hoe dit standpunt te rijmen viel met de Italiaanse bijval voor het door Luxemburg geopperde onderscheid tussen twee data resp. voor de voltooiing van marktorganisaties en gemeenschaps-prijzen en voor de overgang naar de eenheidsmarkt, merkte Italië op, dat men omstreeks eerstgenoemde datum (1/7/1967) zonodig verder kon zien of en welke contributiesleutel nodig zou zijn. Voorzitter Couve vroeg zich af waarover Italië zich bezorgd maakte, aangezien het immers op 15/12/1964 zekerheid had verkregen ten aanzien van zijn verlaagde contributieplafonds van 18% (1965/66) en 22% (1966/67). Het contributievraagstuk voor 1965-1967 betrof in wezen slechts Duitsland, Frankrijk en Nederland.

Staatssecretaris Lahr (Duitsland) wilde voor 1965-1967 de Commissiesleutel aanvaarden. Volgens de gemengde Franse sleutel (pag. 9) zou Duitsland te veel moeten betalen. Men kon echter bij voorbaat niet zeker zijn van het totstandkomen van de gemeenschappelijke landbouwprijzen en van de industriële douane-unie op 1 juli 1967. Daarom zou beter in de eerste helft van 1967 een nader Raadsbesluit genomen kunnen worden voor volgende jaren. Zonder zekerheid, dat de douane-unie werkelijk voltooid zou worden, kon Duitsland zich moeilijk vastleggen op een contributieregeling voor landbouwkosten tot 1/1/1970.

Minister Biesheuvel herhaalde, dat hij het Commissievoorstel voor 1965-1967 juist achtte. Dit was kennelijk het geval met 5 delegaties. Alleen Frankrijk wilde een andere sleutel, waarin het gaandeweg een geringer percentage zou moeten bijdragen. Nederland was niet bereid om aan de hieruit resulterende meerdere last voor andere Lid-Statens bij te dragen en had geen behoefte om over de jaren na 1/7/1967 mee te praten. Het was immers niet voor het Luxemburgse idee van twee onderscheiden data.

Minister Pisani beriep zich voor de gemengde sleutel (pag.9) opnieuw op de bewoordingen van art. 7.2. van Vo 25/62.

Minister Werner (Luxemburg) ging voor 1965-1967 akkoord met het Commissievoorstel en vond, dat men daarna voor elke campagne afzonderlijk pragmatisch te werk moest gaan, rekening houdend met ervaringen.

Minister Héger was eveneens akkoord met het Commissievoorstel 1965-1967 en achtte voor volgende jaren de gegevens niet voldoende aanwezig.

Voorzitter Couve constateerde, dat de Raad 1/7/1967 niet had aanvaard als vervroegd slot van de overgangperiode volgens het Verdrag. Dan blijft 1/1/1970 het slot en volgens art. 7.2. van Vo. 25 moet de Raad de contributiesleutel vaststellen tot aan het einde van de overgangperiode. Sommige delegaties willen zich echter niet eens uitspreken over de jaren na 1/8/1967.

Minister Fanfani (Italië) meende, dat zijn aanvangsuitenzetting hierdoor bevestigd werd. De Raad moest hetzij een wachttregeling voor één jaar vaststellen en zien dat hij in dat jaar de resterende marktorganisaties en gemeenschappelijke prijzen tot stand zou brengen om daarna verder te zien, hetzij een werkprogram vaststellen en niet vooruitlopen op elementen van het geheel der Commissievoorstellen. Een dergelijk werkprogram zou een organische ontwikkeling van de gemeenschappelijke markt, zowel algemeen-economisch als institutioneel (met name de versterking van de bevoegdheden van het Europees Parlement), moeten omvatten.

De daadwerkelijke parlementaire bevoegdheden waren voor Italië voorwaarde voor overdracht van inkomsten aan de Gemeenschap. Deze bevoegdheden waren misschien geleidelijk te verwezenlijken. Als na 1/7/67 nog een contributiesleutel nodig zou zijn, dan zou dit een "algemeen-economische sleutel" (niet meer gerelateerd aan landbouwimporten?) moeten zijn. Hij kondigde een Italiaans dokument aan met een schema van een algemeen werkprogram.

Staatssecretaris Grund (Duitsland) lichtte de Duitse visie toe, door te verklaren dat de gemengde Franse sleutel Duitsland in de eerste twee jaren op 35% zou brengen, voor 1967-1970 viel er over te praten. Voor 1/7/1967 zou een "Bestandsaufnahme" nodig zijn. In een sleutel voor na 1/7/1967 zou het al of niet vervullen van doeleinden verwerkt moeten zijn.

De heer Wormser (Frankrijk) betoogde nogmaals aan de hand van art. 7 Vo. 25 en de aan dit artikel ten grondslag liggende economische overwegingen, dat het beginsel van de "déformation" d.i. wijziging van nationale contributiepercentages door in toenemende mate uit te gaan van netto-importen per land, gehandhaafd moest worden. Frankrijk was bereid dit beginsel te

beperken tot de contributie voor de afdeling "Garantie", dit is driekwart van het jaarlijks benodigde bedrag. Voor de jaren 1965-1967 wilde Frankrijk wel aan de Duitse bezwaren tegemoetkomen, mits in het kader van een algemene overeenstemming. Refererend aan de Duitse zorgen voor tijdig welslagen Kennedyronde en om niet het resultaat van twee versnellingen te verliezen, vroeg hij zich af of men dit dacht te bereiken door de landbouwfinanciering slechts voor een zeer korte periode te realiseren.

Voorzitter Couve constateerde een voorlopig "désaccord quasi total entre tout le monde".

3. Communautaire handelsakkoorden als voorwaarde voor gemeenschapsfinanciering van uitvoerrestituties (pag. 10. 3)

Nederland, Duitsland, Luxemburg en vooral Italië en België toonden grote belangstelling voor dit element van de Commissievoorstellen, door Nederland onder voorbehoud van nadere bestudering.

President Hallstein weerlegde het Franse argument dat de invoer uit derde landen ook niet onder communautaire contrôle staat (pag. 11). De marktorganisaties komen grotendeels neer op invoerregime, in vele gevallen variabele heffingen, voor staatshandellanden aangevuld met "montants évaluatifs" in de handelsakkoorden. Ook de steunbedragmethode in de Kennedyronde heeft betrekking op het invoerregime.

Italië vond dat de communautaire greep op de uitvoerpolitiek gaandeweg versterkt moest worden, vooral ter vermijding van het lichtvaardig laten bestaan van structurele overschotsituaties.

De Permanent Vertegenwoordiger Boegner (Frankrijk) constateerde, dat ook hier sprake was van een nieuw element en dat er volgens het Verdrag voor 1970 geen gemeenschappelijk handelsbeleid hoefde te zijn.

De heer Mansholt betoogde evenwel dat bij 6/6 gemeenschapsverantwoordelijkheid voor uitvoerrestituties niet langer automatisch financiële honorering gevegd kon worden voor restituties uit hoofde van een bilateraal akkoord, zoals bij voorbeeld tussen Frankrijk en Rood-China in de maak is geweest voor de afzet van tarwe.

Minister Biesheuvel vergeleek dit voorstel met de communautaire bescherming tegen invoer, die voor sommige produkten zo hoog is, dat de produktie in invoerende Lid-Staten daardoor wordt gestimuleerd ten koste van de afzet van de exporterende Lid-Staten, bij voorbeeld bij eieren.

Uitzonderingen op het invoerregime waren alleen nog maar bij communautair besluit mogelijk. Waarom dan niet bij het uitvoersysteem. Het ging hier niet alleen om een handelspolitieke maar ook om een politieke wenselijkheid.

De Permanent Vertegenwoordiger Boegner meende, dat deze zaak bij vervroeging van het einde der overgangperiode anders zou liggen. Nu was er evenwel geen enkel aangrijpingspunt voor. Thans zijn er al verplichte consultaties voor het afsluiten van handelsakkoorden en de Commissie moet in de beheerscomitéprocedure beslissingen over aanvullende restituties, die bijzondere afzet mogelijk moeten maken. Dit was voor deze fase van gemeenschapsontwikkeling toch waarlijk wel genoeg gemeenschapsinvloed.

III. Eigen middelen.

Staatssecretaris Grund ging in beginsel akkoord met afdragen van douanerechten aan de gemeenschap; doch eerst als de uitgavenontwikkeling dat nodig maakt. Van 1 juli 1967 af moest er "perequatie" zijn.

Hij wenst definiëring van het begrip "gewone uitgaven", in het Frans voorstel (bijlage dok. R/705).

Aldus ook Minister Héger, die zich voorts wegens de Belgische kabinetscrisis niet kon uitspreken.

Minister Luns verklaarde, dat Nederland niet principieel tegen afdracht van douanerechten was, doch - in aansluiting bij het advies van het Economisch en Sociaal Comité - een bestudering van andere mogelijkheden van eigen inkomsten wenste. Er moet een redelijke verhouding zijn in de mate, waarin de Lid-Staten aan de Gemeenschap bijdragen. Nederland houdt vast aan de versterking van parlementaire bevoegdheden.

Perequatie is voorshands niet nodig. Zolang tussen de Lid-Staten nog grenscontrole bestaat uit hoofde van belastingverschillen en anderszins zal de handel dedouanering aan de nationale grenzen prefereren. Nederland is bereid de juistheid van deze opvatting te laten bestuderen. Mocht zij niet juist zijn dan is Nederland bereid tot medewerking.

Luxemburg kon wel instemmen met het Frans document, doch wenste ook "precisering" van het begrip "gewone uitgaven".

Italië vond de afdracht van douanerechten wat voorbarig, maar was wel bereid tot een beginselbesluit voor het stadium van de eenheidsmarkt.

De Permanent Vertegenwoordiger Boegner gaf in zover antwoord ten aanzien van het begrip "gewone uitgaven", dat niet alle uitgaven van de drie gemeenschappen in aanmerking moesten worden genomen. Bepaalde administratieve uitgaven konden beter op den duur worden bekostigd uit contributies volgens de sleutel van art. 200.1. Hij was niet overtuigd door het Nederlandse argument ten aanzien van dedouanering aan nationale grenzen.

President Hallstein wilde graag weten of een perequatie-regeling volgens Franse opvatting gebaseerd moest worden op art. 201 Verdrag. Frankrijk gaf de voorkeur aan artikel 235. Voorts wilde de Commissie de progressiviteit van de afdracht der douanerechten behouden.

Voorzitter Couve resumeerde dat blijkbaar alle delegaties in beginsel konden instemmen met afdracht douanerechten als eigen gemeenschapsinkomsten. Minister Luns vond dit voor zijn delegatie misschien toch iets te optimistisch en wees nogmaals op de verlangde studie. Kon zich evenwel over het algemeen wel verenigen met deze conclusie.

Italië herinnerde aan het algemene voorbehoud over het geheel der voorstellen en aan het feit, dat het gezegd had de afdracht prematuur te vinden. Het evenwicht tussen sectoren en Lid-Staten stond voor Italië voorop.

Voorzitter Couve merkte ironisch op, dat de delegaties t.o.v. dit onderdeel negatiever waren naarmate zij meer de nadruk legden op de ondeelbaarheid der voorstellen! Ten aanzien van de vragen wanneer en hoe de afdracht moest plaatsvinden, was er nauwelijks overeenstemming, evenmin als voor de vraag of hiertoe verdragsherziening nodig zou zijn. Had het dan eigenlijk wel zin verder te gaan met dit onderdeel?

Staatssecretaris Lahr vond de vraag van de perequatie eigenlijk urgenter dan de afdracht der douanerechten op enige dag in de toekomst.

Minister Ferrari Aggradi en Minister Fanfani betoogden, dat voor de bijdragen van de Lid-Staten rekening moet worden gehouden met de capaciteit. Indien zij, bij afdracht van heffingen en douanerechten, uitsluitend werden gerelateerd aan de invoer dan zou een armer land als Italië moeten betalen voor rijkere Lid-Staten. Italië was bereid tot offers, doch wilde dan graag weten waarvoor. Een onderzoek van verschillende mogelijkheden voor de Italiaanse administratie had uitgewezen dat de afdracht van heffingen en douanerechten voor het land zeer nadelig uitviel. Italië ging principieel akkoord met eigen gemeenschapsinkomsten, maar moest correctieven bepleiten.

Voorzitter Couve constateerde nogmaals dat Italië en Nederland eerst wilden bestuderen correctieven of andere bronnen van eigen inkomsten en dat België zich niet kon uitspreken wegens de kabinetscrisis. De afdracht der heffingen was in 1962 al besloten voor 1 januari 1970.

De heer von der Groeben (Commissie) verklaarde, dat indien er een noodzaak van perequatie van douanerechten bestond, deze evenzeer aanwezig was voor heffingen, waarop voorzitter Couve opmerkte dat heffingenperequatie in de Commissievoorstellen niet voorkwam. President Hallstein drong aan op hernieuwd overleg door de delegaties alvorens conclusies zouden worden getrokken.

IV. Wijzigingen art. 201 en 203 Verdrag, Versterking Parlementaire bevoegdheden.

Staatssecretaris Lahr erkende de samenhang tussen eigen inkomsten van de Gemeenschap en parlementaire bevoegdheden. Als echter de eigen inkomsten eerst in 1970 een feit worden, zijn de bevoegdheden niet urgent. Toch zou men intussen al iets moeten doen (pag. 16).

Minister Héger kon zich niet uitspreken wegens de kabinetscrisis.

Minister Luns verbaasde zich over de opvatting van de heer Lahr. Er is geen besluit om de eigen inkomsten tot 1/1/1970 uit te stellen. Dit uitgangspunt is prematuur en onjuist. Hij herinnerde nogmaals aan de verklaring van de Raad van 23/12/1963 en sloot zich aan bij de Italiaanse verklaring van 24/2/1964. Ook Nederland wenste rechtstreekse verkiezing van het Europees Parlement.

Minister Werner achtte versterking van het E.P. eveneens noodzakelijk. Eerst diende de Raad de band met eigen inkomsten te erkennen in een beginselbesluit, waarin hij zich zou voornemen bij de verdragsherziening ten gevolge van de fusie van de Gemeenschappen zorg te dragen voor een beter evenwicht tussen Commissie, Raad en Parlement.

Minister Fanfani onderstreepte nogmaals de samenhang en globaliteit der voorstellen. Een gemeenschappelijk beleid was niet te controleren door nationale parlementen. Het Europees Parlement diende een plaats te krijgen als corrigerend en harmoniserend orgaan. Hij bepleitte te denken over modaliteiten en termijnen.

Voorzitter Couve zag geen motief nu het Verdrag te herzien in verband met de vervulling van onvoorwaardelijke verplichtingen in Vo. 25/62. De Commissie wordt gecontroleerd door de Raad, die het budget vaststelt. Niemand heeft ooit gedacht aan vaststelling door het Europees Parlement. Natuurlijk heeft het Parlement "een woord mee te spreken" bij eigen gemeenschapsinkomsten, maar die worden voor wat de douanerechten betreft, niet, ternauwernood of met verschillende voorbehouden aanvaard door de Raad. De afdracht der heffingen is in 1962 zonder voorwaarden aanvaard voor 1/1/1970. Te zijner tijd zullen de nationale parlementen dit akkoord kunnen ratificeren.

President Hallstein beriep zich op art. 201 Verdrag en art. 2 Vo 25/62, waaruit viel af te leiden dat de Raad de ratificatie moet inleiden zowel voor heffingen waar dit stellig niet zal lukken zonder verlenging van grotere bevoegdheden aan het Europees Parlement.

Voorzitter Couve, die ook in voorgaande verklaringen telkens zorgvuldig aangaf of hij namens Frankrijk dan wel als voorzitter sprak, gaf te kennen (namens Frankrijk) dat weigering van ratificatie een zeer ernstige crisis zou opleveren en een "changement fondamental".

Minister Luns repliceerde naar aanleiding van de laatste opmerking dat de Raad, zulk een crisis voorziende, dan zou moeten trachten deze tijdig te vermijden. Een transitoire regeling is voor Nederland zeer moeilijk te aanvaarden zonder dat het nationale Parlement enig inzicht kan worden gegeven in de richting waarin men gaat.

Minister Fanfani releveerde de zware druk waaronder de Italiaanse regering van parlementaire zijde staat.

Voorzitter Couve besloot met te herhalen dat "le problème ne se pose pas" aangezien de nieuwe voorstellen van eigen inkomsten in de Raad van alle zijden op bezwaren en reserves stoten.

Op zijn voorstel werd nu overeengekomen dat de Raad van Landbouwministers zich op 29 juni v.m. zou bezighouden met een tijdschema voor de vaststelling van marktorganisaties en gemeenschappelijke prijzen. De Franse delegatie had een ontwerp laten ronddelen. Voorts zouden de landbouwministers onderling spreken over het verband van dit schema met de onderwerpen 2a en b van dok. R/705.

Duitsland en Nederland gaven voorkeur te kennen voor reservering van 2b (contributies na 1 juli 1965) voor de Raad in bredere samenstelling.

-13-

Het Comité van Permanente Vertegenwoordigers zou op 29 juni n.m. nogmaals de eigen inkomsten behandelen alsmede enkele Duitse ontwerpen inzake belastingharmonisatie en gemeenschappelijk handelsbeleid.

De Commissie deelde mede, dat zij 29 juni onderling zou vergaderen over de stand van zaken en eventueel daaruit te trekken conclusies voor suggesties aan de Raad.

Na terugkeer van de ministers van buitenlandse zaken zal de Raad in bredere samenstelling op 30 juni vanaf 15.00 uur opnieuw bijeenkomen.